

просецитѣ донасяли пълни торби съ парички
Искашъ ли двама да ходиме?

— Искамъ ами. Азъ — рече дѣдо Илийко,
за другари пей давамъ. Хей, че хубаво стана.
Ти ще повървишъ подире ми. Като се умо-
ришъ, азъ ще слѣза ти да се поносишъ. Ще
се смѣнуваме. Бива ли?

— Какъ да не бива. То стана най-добро-
то. Отъ сутринята съмъ дошелъ и чакамъ.
Гледамъ рѣката дълбока. Да я прегазя — не
мога. Рекохъ си: дано се зададе нѣкой съ
магаре, че да преплувамъ на магарето. Лошо.
Много припрѣно ми е сърдцето. Ами ако се
свърши Божия гробъ!

— Че какъ тъй да се свърши?

— То не е ли панаиръ?

— Божия гробъ ли? Ти християнинъ
ли си?

— Какъ да не съмъ! — зе да се кръсти
божекътъ съ дветѣ. Дай ми ти сега на мене
магарето да преплувамъ отвѣдъ. Като мина
на другия брѣгъ, ще го шибна да се върне.
То ще се върне да те вземе. Че като емнемъ
пжтя до довечера сме тамъ.

— Кжде?

— Дето отиваме. Азъ тоя пжтъ колко
съмъ го вървѣлъ!

Дѣдо Илийко слѣзе отъ магарето и по-
даде повода на божека. Той се метна пѣргаво,
шибна го отзадъ съ гема и магарето послуш-